

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΑΙΦΝΙΔΙΑΣΜΟΣ

— "Άκουσε έδω, ύποδεκανεύ, είπεν ο ύποδιευθυντής του νοσοκομείου και έφημερεύων Ιατρός, στον δεκανέα της ύπη-

— Είπα, κανείς νά μ, με ένοχλήση!

νά τραβάη, σάν διψασμένος, τό τσιγάρο, αφήνοντας πυκνούς κυανωπούς, δαχτυλιδωτούς καπνούς ν' άνέρχωνται πρὸς τό ταβάνι.

— "Α, νά πάρη ή όργή!... Δέν θά μάς φάη κ' ή ύπηρεσία!... Θέλουμε νά ζήσουμε κι' έμείς!

Και ξάπλωσε τὰ πόδια του στον καναπέ.

Ήταν από τριών μηνών διευθύνων ύποδιευθυντής του κινητού εκείνου στρατιωτικού νοσοκομείου, πού είχε, σχεδόν, λησμονηθή έξω των Άθηνών, εκεί κοντά στό Γουδί.

Στήν άρχή του στείλαν λίγους άσθενείς, κάτι έθνοφρουρούς, κρουολογημένους και έλονοσοούντας, πού γίναν γρήγορα καλά. Άλλά για νά μην φύγουνε κι' αυτοί και διαλυθή τό «κινητό νοσοκομείο», τό συσταθέν κατά τό γαλλικό τό σύστημα των «άμπουλάνς», ο διευθύνων ύποδιευθυντής και καθημερινώς έφημερεύων του νοσοκομείου Ιατρός, τους κρατούσε εκεί πέρα, σέ θεραπεία άτελειώτη.

Αυτό πού δέν θέλαν κι' αυτοί. Είχαν τραφή σάν τὰ καπόνια και είχαν παχύνει και φουσκώσει σάν βαρέλια του λαδιού. Ποτέ άσθενείς νοσοκομείου δέν κινδύνευαν έτσι από την... ύγεια την πολλή.

Ο έφημερεύων κ.λ.π. για νά μη τόν λησμονούν στα τρόφιμα, έστελνε κάθε βδομάδα και από μιά κατάσταση της «δυνάμεως του νοσοκομείου»:

«Άσθενείς: Τόσοι. Θάνατοι: Μη δέν».

Και την κατάσταση αυτή, την παρομοίαν κι' αναλλοίωτον, έλεγε τώρα πώς έκλείστηκε για νά την συντάξη, και άπηγόρευε και «στον Θεό» ακόμα τόν ίδιο νά τόν ένοχλήση!...

Ή νοσοκόμες του «Έρυθρού Σταυρού» ήσαν παρατεταγμένες κι' αυτές.

— Νά πάρη ή όργή, δέν θά μάς πεθάνη κ' ή δουλειά!

Δέν πέρασαν όμως πέντ' - έξη λεπτά και δυο χτυπήματα άκούστηκαν στην πόρτα.

— Ποιός διάολος νά είναι; είπε με θυμό ο γιατρός.

Ο ύποδεκανέας φάνηκε δειλά.

— Κύρ γιατρέ, του είπε φοβισμένα, ένας πολίτης ζητάει νά σας δή.

— Τί πολίτης είν' αυτός;

— Νά, ένας άνθρωπος μεσόκοπος, πολύ καλά ντυμένος, με γυαλιά χρυσά και με ήμίψηλο. Φαίνεται καθώς πρέπει κύριος, και έχει και μουσάκι...

— Ξεφόρτωσέ με, του είπε ο γιατρός. Στείλε τον από εκεί πού ήρθε. Σου είπα, δέν δέχομαι κανένα!... "Έχω ύπηρεσία.

Ο ύποδεκανέας γύρισε νά φύγη, μά ο γιατρός τόν κράτησε.

— Για στάσου μιά στιγμή...

Και άρχισε νά σκέπτεται:

— "Ένας κύριος καθώς πρέπει, με μούσι και ήμίψηλο και χρυσά γυαλιά, μεσόκοπος και καλοντυμένος!... Ποιός νά είναι άρά γε;

Γύρισε στον ύποδεκανέα:

— Σου είπε και τ' όνομά του;

— Δέν θέλησε νά μου τό πη!... Μου είπε ότι έρονεται για κάποια σοβαρή δουλειά πού έχει σχέση με τό νοσοκομείο. Και έπιμένει πολύ νά σας ιδή...

— Περίεργο! άρχισε νά σκέπτεται και πάλιν ο γιατρός. "Ένας κύριος, καθώς πρέπει με ήμίψηλο, πού δέν θέλει νά πη και τό όνομά του. "Έχει, λέει, και χρυσά γυαλιά και έρχεται για ύπηρεσία!... "Έχει και μουσάκι, λέει, και έρχεται έδω, στη ζώνη τή στρατιωτική!... Ποιός νά είναι, άρά γε, και τί νά θέλη ο άνθρωπος αυτός;... Μήπως είναι κανένας άνώτερος στρατιωτικός;... Μην είναι κανένας ύπουργός;... Αυτό θά είναι. Κανένας ύπουργός!... Τώρα με τόν ευρωπαϊκό τόν πόλεμο κυκλοφορούν πολύ οί ύπουργοί, για νά δείξουν ότι κάτι κάνουν!... Σίγουρα θάνε ύπουργός... Και θά ήρθε νά μάς κάνει αίφνιδιασμό. να ιδή σε ποιά κατάσταση είναι τό νοσοκομείο!... Αυτό θά είναι, είμαι βέβαιος. Σίγουρα θά είναι κανένας ύπουργός πού έρχεται ίνκόγνωτο.

Και έσπευσε νά κρύψη άμέσως τό μπουκαλάκι του λικέρ και νά σβύση τό τσιγάρο.

— Άλλά ποιός ύπουργός νά είναι; άρχισε πάλι νά σκέπτεται και νά αναζητάη ο γιατρός. Νά είναι ο ύπουργός των Στρατιωτικών;... "Α, μπά! Αυτός είναι ψηλός και έχει και μακρὰ μουστάκια. Άλλωστε ο ύπουργός των Στρατιωτικών δέν φοράει γυαλιά... Γυαλιά φοράει ο της Δικαιοσύνης, αλλά αυτός πάλι δέν έχει ύπογένειο!... Μά, τότε, ποιός νά είναι; Μην είναι ο των Έσωτερικών; Μ' αυτός είναι ξυρισμένος σάν κοκκινόγυλι. Της Παιδείας; Μπα! τί θέλει αυτός έδω, άλλωστε εκείνος έχει γένεια!... "Αν είναι της Γεωργίας;... Αυτόν δέν τόν γνωρίζω!.. Μά δέν πιστεύω νάν' αυτός... Πού νά τους ζέρω όλους!... Δυό - τρεις ενωμοτίες ύπουργους άπόχτησε ή Ελλάδα!... "Ένας κύριος μεσόκοπος, με χρυσά γυαλιά και ύπογένειο!... Μωρέ αυτός θε είναι!... Τώρα τό θυμήθηκα!.. Είχα δη τή φάτσα του και στην έφημερίδα!... Αυτός θά είναι σίγουρα: ο ύφυπουργός των Στρατιωτικών και θά φορή πολιτικά. Μεσόκοπος, κ.

(Συνέχεια στη σελίδα 52)

Οί άσθενείς είχανε πάει στα γειτονικά τὰ καφενεία για νά παίξουνε κανένα τάβλι, νά ξεσκάσουνε.

Ο «κ. ύφυπουργός» έπεσκέφθηκε όλες αίθουσες και τὰ διαμερίσματα...

Ο ΑΙΦΝΙΔΙΑΣΜΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 10)

θώς πρέπει κύριος κ.τ.λ. Τὸν θρήκα!... Μὰ μοῦ ξεφεύγει, ἐμένα, τίποτα;... Ἀλλὰ γιατί νὰ ἦρθε, ἀρά γε;

Θὰ ἦρθε φαίνεται ἰνκόγνωτο γιὰ νὰ μᾶς κἀνη αἰφνιδιασμό!... Νὰ ἰδῆ πῶς εἶνε τὸ νοσοκομεῖο!... Μὰ ἔννοια σου, καὶ θρήκε ἐδῶ τὸν μάστορά του!...

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν ὑποδεκανέα τοῦ εἶπε:

— "Ἀκουσ' ἐδῶ, ὑποδεκανεῦ. Τρέξε γρήγορα καὶ εἰδοποίησε τὸ προσωπικό, τὸν ἀρχινοσοκόμο, τὶς ἀδελφές, τοὺς νοσοκόμους κ.λ.π. ὅτι ὁ κ. ὑφυπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ἦρθε ἰνκόγνωτο γιὰ νὰ μᾶς κἀμη ἐπιθεώρησι... Νὰ μᾶς κἀνη αἰφνιδιασμό... Τ' ἀκούς;

— Εἶνε ὁ κ. ὑφυπουργός;! εἶπεν ὁ ὑποδεκανεὺς ἔντρομος.

— Μάλιστα, ὁ κ. ὑφυπουργός. Τρέξε νὰ τοὺς εἰδοποιήσης ὄλους νὰ ἑτοιμάσουν τὸ νοσοκομεῖο, τὶς κἀμαρες, τοὺς ἀσθενεῖς, ν' ἀλλάξουν τὰ κρεβάτια, νὰ καθαρίσουν τὴν κουζίνα, τὰ ὑπόγεια, ὅπου νὰ λάμπη ὁ τόπος. Ἐγὼ θὰ τὸν ἀπασχολήσω λίγο ἐδῶ, γιὰ νὰ προφτάσουν. Σὲ δυὸ λεπτὰ ὅμως νὰ εἶνε ὄλα ἑτοιμα καὶ ἐν τάξει!... Ἀκούς; Ἐφτυσα! Καὶ ἔπειτα, ὠδήγησέ μου ἐδῶ τὸν κ. ὑφυπουργό!

— Ἀμέσως, εἶπεν ὁ ὑποδεκανεὺς, τρέχοντας, γιὰ νὰ εἰδοποιήση.

Ὁ γιατρὸς ὄλο χαρὰ καὶ εὐχαρίστησι, ἀρχισε νὰ κουνᾷ τὸ κεφάλι του ἱκανοποιημένος.

— Ἀμ' τί νομίζεις, κύριε ὑφυπουργέ, ὅτι θὰ μᾶς τὴν φκιάσης;... Ἐννοια σου καὶ δὲν τρῶμε κουτόχορτο ἐμεῖς!... Ἦρθες γιὰ μαλλί, ἀλλὰ θὰ φύγης κουρεμένος!... Ἐννοια σου...

Καὶ ἔσκυψε ἀπὸ τὸ παράθυρο νὰ ἰδῆ, τί γίνεται ἀπ' ἔξω.

Ὅλο τὸ προσωπικό τοῦ νοσοκομείου, ἔτρεχε, καθαρίζοντας καὶ διορθώνοντας, σὰν νὰ ἦταν κουρντισμένο. Ἄλλοι σκουπίζανε, ἄλλοι ξαραχνιάζανε, ἄλλοι πλέναν, ἄλλοι στῶναν, ἄλλοι διωρθῶναν, ἄλλοι καθαρίζαν τὴν αὐλή.

Ὁ ἀρχινοσοκόμος, ἀναμμένος, ἔτρεχε σ' ὄλες τὶς κἀμαρες. Εἶχε μαζέψει τοὺς πέντε στρατιῶτες νοσοκόμους, πού εἶχε δύναμιν ἢ ἀκίνητος ἐκεῖνη... ἀμπουλᾶν, τὶς δυὸ νοσοκόμες τοῦ «Ἐρυθροῦ Σταυροῦ», πού εἶχαν ἀποσπασθῆ καὶ λησμονηθῆ ἐκεῖ πέρα, τὸ μάγειρα, τὸ φαρμακοποιό, τὸν ἀποθηκάριο, τὸν ἐπὶ τοῦ ἱματισμοῦ κ.τ.λ.

Σὲ λίγα πράγματα λεπτὰ, ὄλα καὶ ὄλοι ἦσαν ἐν θέσει τους. Μόνον τοὺς ἀσθενεῖς δὲν θρήσκαν. Εἶχαν πάει σὲ κάτι καφενεῖα κοντινὰ, νὰ παίξουνε καμμιά παρτίδα τάβλι... Μὰ τέλος τοὺς ἐμάζεψαν κι' αὐτοὺς, καὶ τοὺς ξαπλώσαν ἐν κρεβάτια τους.

— Νὰ κοντανασαίνετε! τοὺς εἶπανε καὶ νὰ γλαρώνετε τὰ μάτια σας, τάχα ἀπὸ ἀδυναμία!...

Ὅσο νὰ μῆ ὁ ἐπισκέπτης ἐπὶ αἶθουσα τῶν ἀσθενῶν, τὰ πάντα ἦσαν ἑτοιμα. Ἐλαμπε τὸ νοσοκομεῖο καθαρὸ, ἢ νοσοκόμες ντυθήκανε τὶς λευκὲς τους μπλουζές, οἱ ἀσθενεῖς σὰν μισοπεθαμένοι ἐν κρεβάτια τους, τὰ πτυελοδοχεῖα καθαρὰ; τὰ ὑδροδοχεῖα γεμάτα καθαρὸ νερὸ, ἐπὶ τὴν κουζίνα ὄλα ἀστραφταν, πιάτα, ποτήρια, κουτάλες, τεντζερέδες ἐν σειρά, τὰ φάρμακα ἐν τάξει.

— Ἀ, σίγουρα, ὁ κ. ὑφυπουργός θὰ μείνη κατενθουσιασμένος!

Καὶ νὰ τὸν ὅπου φάνηκε, ἀκολουθούμενος, μὲ μεγάλο σεβασμὸ, ἀπὸ ὄλο τὸ προσωπικό. Ἀριστερά του ὁ κ. ὑποδιευθυντής τὸν ὠδηγοῦσε ἐν δωματίου, τοῦ ἐξηγοῦσε καὶ τὸν κατετόπιζε. Καὶ πίσω του διακριτικὰ οἱ ἄλλοι.

Τὸν πῆγανε παντοῦ. Στὴν αἶθουσα τῶν ἀσθενῶν, ἐν μαγειρεῖο, ἐν ἀποθήκῃ, ἐν διαμέρισμα τοῦ ἱματισμοῦ, ἐν φαρμακείο, ἐν γραφεῖο, ἐν αἶθουσα τοῦ φαγητοῦ. Τοῦ δείξανε τὰ καζάνια, τὰ γιατρικά, τὰ ὄργανα, τὸ στόκ τοῦ φαρμακείου ἐν ἀποθήκῃ, τὸν πῆγαν ἐπὶ αἶθουσα τῶν ἐγχειρήσεων, ὅπου ποτὲ δὲν ἐγχειρίσθηκε κανένας, ἐν μπάνιο, ὅπου ἀνθρώπος δὲν λούσθηκε ποτὲ ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ νοσοκομείου!

Ὁ «κ. ὑφυπουργός», εὐχαριστημένος, ἱκανοποιημένος, φαίνονταν ἐνθουσιασμένος, μειδιοῦσε διαρκῶς.

Ὁ κ. ὑποδιευθυντής τοῦ ἐξηγοῦσε τὰς μεθόδους τῆς θεραπείας καὶ διαίτης τῶν ἀσθενῶν, πού ἐφήρμοζεν αὐτὸς, μὴ δική του μέθοδο, τόσο καλὴ καὶ ἱκανοποιητικὴ, πού θάνατος δὲν ἐσημειώθη ἐν νοσοκομείο του ποτὲ.

Ὁ «κ. ὑφυπουργός» ὄλο καὶ μειδιοῦσε, χωρὶς νὰ λέη τίποτε.

Πετοῦσε ἀπὸ τὴν χαρὰ του ὁ κ. ὑποδιευθυντής.

— Πρώτης τάξεως ἐπιτυχία! σκεφτόταν. Φῶς φανερό, πῶς ὁ κ. ὑφυπουργός ἐμεινε καταμαγευμένος!... Πρώτης τάξεως ἐντύπωση!... Ὅλα ἦρθαν δεξιά, ὄλα ἦρθαν πρίμα!...

Καὶ ἔτριβε τὰ χέρια του.

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 17)

τὸ ὕψος τῆς ὑπερηφανείας του. Εἶνε ἕνας ἥρωας! Ξαφνικὰ μὴ σφαῖρα ρίχεται ὑπουλα, δολοφονικὰ ἀπὸ ἕνα ἐχθρικό χαράκωμα! Κι' ὁ ἥρωας κυλιέται ἐπὶ τὴν λάσπη καὶ μένει ἐν πεδίῳ τῆς τιμῆς. Ἐχει κάνει τὸ καθήκον του. Ἡ πατρίδα του πρέπει νὰ εἶνε εὐχαριστημένη. Ὅσο γιὰ τὸν ἥρωα: Αὐτὸς, φυσικὰ, δὲν μπορεῖ νὰνε εὐχαριστημένος γιατί... σκοτώθηκε, κ' οἱ νεκροὶ ἔχουν αὐτὴ τὴν ἰδιοτροπία νὰ μὴν ἐνθουσιάζονται. Ἐγὼ εὐτυχῶς δὲν εἶχα αὐτὴ τὴν τύχη. Ἄν καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν δούλεψα καλὰ ἐκεῖ πάνω! Γράφτε κιάλας ὅτι ἤμουν βαθμοφόρος. Λοχίας, παρακαλῶ, καὶ μάλιστα συνεπὴς πρὸς τὶς ὑποχρεώσεις μου καὶ τὰ καθήκοντά μου. Καὶ νὰ ξαφνικὰ πού μοῦ χάλασε τὰ σχέδια ἢ τροπὴ τοῦ πολέμου. Βρέθηκα ἐν σῶμα στρατοῦ τοῦ Γκαϊρλιτς. Ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτὴ ἀρχισε γιὰ μένα μὴ περιεργὴ ζωὴ, ἢ ὁποῖα, ποῖος θὰ τὸ πίστευε, ἦταν κ' ἡ ἀφορμὴ τῆς ἐξελιξεῶς μου.

Καὶ πράγματι, ὁ κ. Ἀργυρόπουλος κατὰ τὴν μακρὰ παραμονὴν του ἐν Γερμανίᾳ βρῆκε τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀφοσιωθῆ ἐν μελέτῃ τοῦ γερμανικοῦ θεάτρου, νὰ τελειοποιηθῆ ἐν γερμανικὰ καὶ νὰ κἀμη μεταφράσεις ἐνός πλήθους θεατρικῶν ἔργων. Ἡ μετάφρασις εἶνε ἕνα πάθος τοῦ κ. Ἀργυροπούλου. Τοῦ ἀρέσει νὰ ἐργάζεται πολλές ὥρες ὅπως καὶ τότε ἐν μακρὰ χρόνια τῆς αἰχμαλωσίας του. Γιατί ὁ κ. Ἀργυρόπουλος ἦταν ὁ πῖο παράδοξος αἰχμάλωτος τοῦ παγκοσμίου πολέμου. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἔκλαιγαν τὴν μοῖραν τους ἢ τὸ «ἔρριχναν ἔξω» μὲ τὶς ξανθὲς καὶ γοητευτικὰς Γερμανίδες, ὁ ἐκλεκτὸς καλλιτέχνης μας κλείνονταν ἐν διαμέρισμά του καὶ μελετοῦσε. Ὅταν δὲ κατὰ τὸ 1919 γύρισε ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἦταν ἀγνώριστος. Ἐπαιξε τότε πάλι ἐν τῇ Μαρίκᾳ Κοτοπούλῃ μέχρι τοῦ 1923. Τὸ Ὀκτώβριον δὲ τοῦ ἴδιου χρόνου ἔκανε θίασο δικό του, ἐπαιξε ἐν «Κεντρικῷ», ἐπὶ τῇ «Ἀλάμπρα», ἐν θεάτρῳ τῆς ὁδοῦ Βουκουρεστίου καὶ τέλος ἐγκατεστάθη ἐν δικῷ του θεάτρῳ ἐπὶ τῇ ἀρχῇ τῆς ὁδοῦ Ἰπποκράτους.

Ὁ κ. Ἀργυρόπουλος, καθὼς βλέπετε, ἔχει μὴ πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τοὺς ἄλλους καλλιτέχνες ἱστορία. Εἶνε ἀκόμη ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν Γερμανῶν θεατρικῶν συγγραφέων.

Ἡ κ. ΓΙΩΤΑ ΛΑΣΚΑΡΗ

Εἶνε τόσο γνωστὴ καὶ τόσο συμπαθὴς ἐν θεατρικῷ κοινῷ ἢ κ. Γιώτα Λάσκαρη, ὅστε θὰ τὴν ἀδικήσουμε ἐν τῆς πούμε καὶ τὰ πῖο κολακευτικὰ λόγια. Ἄλλωστε εἶνε ἢ ἀχώριστος σύντροφος τοῦ κ. Ἀργυροπούλου καὶ ἐν θεατρικῇ καὶ ἐν ἰδιωτικῇ ζωῇ του.

Ἡ κ. Γιώτα Λάσκαρη κατὰ γένεσιν ἀπὸ γνωστὴ οἰκογένειαν καλλιτεχνῶν. Τὴν πρώτη ἐμφάνισίς της ἐν τῇ ἑκαμῆ σὲ ἡλικία τεσσάρων χρονῶν ἐν θεάτρῳ τοῦ κ. Μεταξάτου ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει. Βγῆκε ἐν τῇ σκηνῇ καὶ τραγοῦδῃ μετὰ τὴν συμπαθητικὴν φωνὴν τῆς ἐν παιδικῷ τραγοῦδι: «τὸ γατάκι». Μὰ τὴν ἐπίσημην ἐμφάνισίς της ἐν τῇ ἑκαμῆ ἐν θεάτρῳ τοῦ πατέρα της ἐν τῇ Αἴγυπτο. Κατόπιν ἦλθε ἐπὶ τὴν Ἀθήναι καὶ ἔλαβε μέρος ἐν τῷ θίασῳ τῆς Ροζαλίας Νίκα, πρωταγωνίστησε ἐν ἑνὶ πλήθῳ ἔργων καὶ κατόπιν προσελήθη ἐν τῷ θίασῳ τῆς Κοτοπούλης. Ἐκεῖ γινώρισε τὸν κ. Ἀργυρόπουλο. Οἱ δυὸ καλλιτέχναι συνεδέθησαν ἐν τῇ ἀρχῇ μετὰ μὴ στενὴν φιλίαν καὶ κατόπιν μ' ἕνα τρυφερὸ εἰδύλλιον πού κατέληξε ἐν ἑνὶ εὐτυχισμένῳ γάμῳ. Ἡ κ. Γιώτα Λάσκαρη ἀπὸ κείνην περὶ τὴν ἐποχὴ ἀκολούθησε τὰ βήματα τοῦ συζύγου της κι' ἐγίνε ἢ πολῦτιμος συνεργάτις του. γελίαν.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΣΤΟ ἌΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Ἡ συνέχεια.

Σὰν ἐτελείωσε ἢ ἐπιθεώρησις καὶ ὁ ἐπισκέπτης ἑτοιμάσθηκε νὰ φύγῃ, γύρισε ἐπὶ τέλος καὶ τοὺς μίλησε:

— Κύριε γιατρέ, σὰς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸν κόπον ὅπου κάματε. Εἶμαι καταμαγευμένος!... Συγχαρητήρια, θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τὴν τάξιν καὶ καθαρὴν πού βλέπει κανένας ἐδῶ πέρα. Πρώτης τάξεως νοσοκομεῖο, σὰς διαβεβαιῶ καὶ μὴν νομίζετε ὅτι σὰς κολακεύω!... Καὶ τώρα νὰ σὰς πῶ καὶ τὴν αἰτία τῆς ἐπισκέψεώς μου: Εἶμαι ὁ νέος σας γείτονας ἐδῶ. Ἀγόρασα τὸ διπλάνο ὑποστατικό, ὅπου σκέπτομαι νὰ ἐγκαταστήσω ἕνα καλὸ χοιροτροφείο. Ἦρθα, λοιπόν, νὰ σὰς παρακαλέσω, ἐν θὰ ἦταν δυνατὸν, νὰ μοῦ δίνατε τ' ἀποφάγια τοῦ νοσοκομείου γιὰ τοὺς χοίρους μου. Ἔτσι κι' ἔτσι, σεις τὰ πετᾶτε πού τὰ πετᾶτε...

Κόκκαλο ὁ διευθύνων ὑποδιευθυντής. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.